

τίφασιν και από άνοησίαις εις άνοησίαν περιπίπτει ο Χα-
νιώτης.

* *

Έδω τελειώνουν αι καταθέσεις, ως συνελέξαμεν εκ των
κυριωτέρων προσώπων του δράματος. Το φιλοσοφικόν μέρος
αυτου θέλομεν διατυπώσει προσεχώς.

Καλιθέαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Η Βασίλισσα της Μόσχας θά επανέλθη εις Κέρκυραν
περι τα τέλη Μαΐου· ο δε Βασιλεύς περι τα τέλη Ιουνίου
θά επανέλθη ενταυθα ενεκα των δημοτικων εκλογων· και
την 15 Ιουλίου καθά πληροφορούμεθα άνωχωρεί εις Βισβιά
δεν. Εις Κέρκυραν μεταβαίνει όλη η βασιλική οικογένεια.

Τά υπό του Διδωτος γραφέντα ότι ο ύπουργός των Έξω-
τερικων άρνείται να ύπογράψη τό διάταγμα δι' ου επιτρέ-
πεται εις τους κυρίους Δημ. Κριεζην και Τιμολέοντα Βά-
σον να φέρωσι την μεγάλην του βουλγαρικού παρασίμου,
επειδή είναι άνθιεραρχικόν και μη ύποστράτηγοι να φέρωσιν
μεγαλόσταυρον, δέν είναι ακριβή, καθόσον εις τους άνω-
τέρω κυρίους, ως επληροφορήθημεν, άπενεμήθη όχι ο μεγα-
λόσταυρος, αλλά τό παράσημον των άνωτέρων Ταξιαρχων.

Η εκλογή του Σπυρίδωνος Κουμουνδούρου απέδειξεν ότι
έν Μεσσηνία η πολιτική των αισθημάτων και του φρονή-
ματος δέν εξέλιπε και ότι γινώσκει ο λαός να τιμά την
μνήμην των έξοχων αυτου πολιτικων εις τους καλλίστους
αυτων γόνους. Η πολιτική του συμφέροντος, η πολιτική
της έξουσίας, η πολιτική των πιέσεων άπήτουν να εκλεχθῆ
ο δια των αδελφον αυτου παντοδύναμος ύποψήφιος Μπου-
τος. Άλλ' οι Μεσσηνιοι έδωσαν ωραίον μάθημα εις την εκ-
συστήματος διαφθοράν συγκροτήσαντες εκλογήν καθαρως
αισθηματικην, προιδν της σεμνης και πλήρους συγκινήσεως
ύποδοχής της καρδιάς του μεγάλου πολίτου των. Εις τους
Μεσσηνίους τά συγχαρητήριά μας !

Πληροφορούμεθα, ότι τό Συμβούλιον τό προς διάδοσιν
των Έλληνικων γραμματων Συλλόγου άπεφάσισε να επα-
ορθώση τό έγκλημα, ο διεπραξεν έν Θεσσαλονίκη, ανασυ-
νιστων τό διαλυθέν Διδασκαλείον και προσαρτων εις αυτό
κοινόδιον. Το Συμβούλιον ως μόνη άπολογία φαίνεται φέ-
ρον την άποτυχίαν του Διευθυντου Παπαμάρκου, τον όποιον
θ. ωρεί ως άφορμήν της διαλύσεως. Άλλά ποτε τά ύπάλληλα
όργανα λαμβάνουν δύναμιν διαλυτικην ; "Οταν τά προϊτά-
μενα όργανα έχουν προσβληθῆ υπό παραλυσίας. Και ταύτη
ένδοξα τεκμήρια έδειξε μέχρι τουδε τό Συμβούλιον του
Συλλόγου, ου την άντικατάστασιν προτεινομεν επ' αγαθῶ
της μεγάλης άποστολής του Συλλόγου. Το νέον Διδασκα-
λείον άρχεται των έργασιων του από 1ης Σεπτεμβρίου.

Η Έταιρία των Μεταλλουργειών του Λαυρίου συνωμολό-
γησε λέγει δάνειον διά τινος άρτενικης Κατινας 2,010,000
επί τόκω 10 ο/ο. Αυτός ο τόκος—δέκα τοις εκα-

43

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

43

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ιδ. αριθ. 465)

Έξέβαλε κραυγήν βραχνήν και εκλονίσθη ως άνθρωπος
μέθυτος. Εύτυχώς έστρήχθη επί της πλησίον του τραπέζης
και δέν έπεσε. Πάντα τά μέλη του έτρεμον, έγένετο κατά-
λευκος ως νεκρός· τά χαρακτηριστικά του ησαν συνεσταλ-
μένα, αι τρίχες της κεφαλής του ηνωρθωμένοι, τό βλέμμα
του απλανές ως του παράφρονος.

"Οτε ο γέρων παρετήρησεν ότι ο νεανίας ήρχισε να συν-
έρχεται, ν' αναλαμβάνη τας δυνάμεις του, κρίνιων ότι ηδύ-
νατο να τον ακούση, τῷ ειπεν :

— Ιάκωβε, αυτό που διάβασες σε πληροφορεί δι' όλα
η ταλαιπωρος Ιωάννα δέν μου αφήκεν η αυτό τό αποχαιρε-
τήριο γράμμα· η αληθής επιστολή εύρίσκεται εις χείρας
της δικαιοσύνης. Άλλοτε θα σου διηγηθῶ πᾶν ο,τι συνέβη.

Ιάκωβε, η τρομερά δυστυχία, ητις επληξε και τους δύο
μας, δέν εφόνευσεν εμε γέροντα οντα, ολοσχερῶς· εσαι νεος
σύ, φίλε μου, και έχεις άλλας ελπίδας· θ' άντιστῆ καλλί-
τερα, πρέπει να σκληρυνθῆς, δια να μη κατασυντριβῆς,
πρέπει να εγχαρτηρήσης. Έν αι ημέραι της χαράς ηνε σπά-
νιαι, αι ημέραι των θλίψεων εινε πολλαι. Τοιούτος άλλό-
κοτος εινε ο βίος !

— Νεκρά ! νεκρά ! δέν θα την ιδω πλέον ! ειπεν ο νεα-
ρός αξιωματικός διά φωνῆς πνιγομένης.

Όλολέξας κατέπεσε επί εδρας και καλύψας τό πρόσω-
πον δια των χειρων εκλαυσε πικρως.

Η απελπισία του ητο άμαυρά, η θλίψις του οξεία και
δέν εξεδηλουτο δι' εκρήξεως θορυβώδους. Ο Ιάκωβος Βαι-
γιάν αφήκεν αυτον να κλαύση. "Οταν ολίγον ησύχασεν, ά-
νήγειρε βραδέως την κεφαλήν και προσέβλεψε τον γέροντα
μετ' απεριγράπτου οδύνης.

— Ιάκωβε, υπέλαθεν ο γηραιός λοχαγός, έννοεις τώρα
δικ τί δέν φέρω πλέον τό παράσημόν μου ; Μετά τον θά-
νατον της δυστυχους Ιωάννας, κτηνωδως άτιμασθείσης, ά-
φήρεσα δια παντός από της κομβιοδόχης μου την έρυθράν
ταινίαν, σύμβολον της τιμῆς !

Ο νεανίας εφρικίασε και ηνωρθῶθη ως υπό ελατηρίου κι-
νηθείς.

— Ω ! ναί ! έννοῶ ειπε και απέσπασε τον σταυρόν του.

τόν — νομίζομεν ὅτι πρό πολλοῦ ἐξέλιπε διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀφ' ἧς ἡ Εὐρώπη ἀνεγνώρισε καὶ τὴν πίστιν καὶ τὰς ζωτικὰς αὐτῆς δυνάμεις. Πῶς κατώρθωσε νὰ τὸν ἐπαναφέρει ἡ Ἐταιρεία τῶν Μεταλλουργείων, εἶνε μυστήριον. Ἦ εἶνε ἐν τῷ μουφλουζέειν ἢ κατὰ Μίκκον ἔχ' ἢ φάβα, κύριε Κατινάκι.

Ἰπὸ τὴν ὑποκριτικὴν ἐποψίν ἢ παράστασις τοῦ Παλαιολόγου χάρις εἰς τὴν σύντονον διδασκαλίαν τοῦ κ. Ἀντωνίου Βαρβέρη καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἀναλαβόντων τὴν παράστασιν φοιτητῶν, Μακεδόνων τῶν πλείστων, ἐπέτυχε παρά πολὺ. Θὰ εἶχε καὶ εὐεργετικὸν σκοπὸν ἢ παράστασις, ὑπὲρ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ σχολείων, ἀλλὰ τὰ ἔξοδα ἀπερρόφησαν τὰς εἰσπράξεις. Ἴσως ὁ αὐτὸς μακεδονικὸς ὄμιλος ἐνασχοληθῆ καὶ μετὰ τὴν παράστασιν ἀρχαίας τινος τραγωδίας.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Γενναδίου θὰ τυπωθῆ καὶ θὰ τυπωθῆ ἐν ἀναπτύξει ἀκόμη, ἀπαρτίζων συγγραφήν ἑκατὸν περίπου σελίδων, ἧτις θὰ ἦνε τὸ ἐγχειρίδιον οὕτως εἶπειν τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἰστορίας τῆς ἐπαναστάσεώς μας, ὅπερ πρέπει νὰ φέρωμεν ὅλοι εἰς τὴν καρδίαν καὶ παρά τὸ πλευρὸν μας. Ὁ κ. Γεννάδιος θ' ἀπέλθῃ νὰ μονώσῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς Πεντέλην διὰ νὰ συγγράψῃ τὰ συμπεράσματα τῆς ἀδιακόπου ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος μελέτης αὐτοῦ.

Ὅλοι τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως τῆς Ἐξόδου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ παρετήρησαν τὴν αἰφνιδίαν φυγὴν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἰστορίας κ. Παπαρρηγοπούλου. Κανείς ὅμως δὲν θὰ ἐνόησε καὶ τὸ αἴτιον τῆς φυγῆς αὐτῆς, ἧτις ὡμοία-

Διὰ τὴν Ἰωάνναν τὸν ἔφερον, εἶπεν ὑποκόπως, καὶ πρὸς ἀνάμνησίν της; θὰ τὸν διατηρήσω, ἀλλ' ὄχι πλέον ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Πάτερ μου, πάτερ μου, πάτερ μου, καθὼς σεῖς, θέλω νὰ φέρω αἰώνιως τὸ πένθος ἐπὶ τῷ θαλάτῳ τῆς μνηστῆς μου, τὸ πένθος τῆς τιμῆς της. Γερτρούδη, ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν ὑπρέτριαν, ἀφῆκα ἐνδύματα εἰς τὴν ἐπαυλιν, εἰς ἐν ἐρμάριον· θὰ με φέρητε αὐτὰ αὔριον. Θέλω νὰ φορέσω τὰ ἐνδύματά μου ὡς ὑπρέτου ἐπαύλεως, δὲν θέλω νὰ με ἴδουν ἐν τῷ χωρίῳ ἄλλως πως ἐνδεδυμένον.

ΣΤ'

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Τὰ μεσάνυκτα καθήμενος ἀπέναντι τοῦ Ἰακώβου, ἔχοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρύων, ὁ γηραιὸς λοχαγὸς συνδιελέγετο ἀκόμη.

— Πρέπει, εἶπεν ὁ Ἰακώβος, Γρανδὲν διὰ φωνῆς συντετριμμένης, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ, εἶναι ὁ Λυκογιάννης, ὁ Λυκογιάννης!

— Ὅπως σὺ, Ἰακώβε, καὶ ἐγὼ κατ' ἀρχὰς ἐδίστασα, ὑπέλαβον ὁ γέρον· δὲν ἠδυνάμην, δὲν ἤθελα νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ ἄγριος ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀποπειραθῆ τοιοῦτό τι, ἀλλ' ἢ ἐπιστολὴ τῆς δυστυχούς κόρης ἦτο ἐνώπιόν μου· ἔπειτα

ζε τὴν ἐν τῷ ἀρχαίῳ σταδίῳ ὑποχώρησιν τῶν ἠττημένων ἀθλητῶν οἱ ὁποῖοι ἐτρέπωσαν εἰς τὴν καὶ τώρα ὑφισταμένην κρύπτην. Ὁ κ. Παπαρρηγόπουλος δὲν ζεῦρομεν ἀληθῶς; διατὶ ἐκυριεύθη ὑπὸ τοιοῦτου αἰσθήματος καὶ ἀνεζήτησε κρύπτην. Ἴσως ὅμως τὸν ἐτάραξαν ἀναμνήσεις τινες, ἃς προσκάλεσεν ἢ εἰρωνικωτάτη ἐπιτίμησις τοῦ κ. Γενναδίου κατὰ τῶν φρονούντων ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος κημοῖται μὲν πολλῶν, χαρακτῆρος δ' ἐστερεῖτο. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην φαίνεται παραδεχόμενος καὶ ὁ κ. Παπαρρηγόπουλος, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸς Θεμιστοκλῆ καὶ τὸν Φώτιον, ὑπάρχουσι δ' οἱ φρονούντες ὅτι παρέλαβον αὐτὴν ἐκ τινος ἄρθρου τοῦ ἀρτι ἀποβιώσαντος δεινοῦ παπολάτρου Βεγιῶ.

Ὁ ναύτης τῆς «Ὀλγας» ὅστις ἐπνίγη, παλληκάρη 25 ἐτῶν, μετὰ καὶ πατέρα, πῆγε ἄδικα, ἔνεκα τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν τοῦ νὰ μεταφέρῃ τοὺς ναύτας μικρὸν τι πολεμικὸν πλοῖον. Ἀφοῦ τὴν ζερεῖ τὸ ὑπουργεῖον τί σκυλοθάλασσα εἶνε ἐκεῖνη, πρέπει ν' ἀφήσῃ τὴν ἀνθρωποκτόνον αὐτὴν οἰκονομίαν, ἀφοῦ δὰ γίνονται τόσα καὶ τόσα.

Σατανικώτατα προχθὲς ἀπὸ τὸ χρονικὸν μας, ὅτι ἡ Ὠρα γράφουσα περὶ τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ πανηγύρεως δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Γενναδίου, παρελείφθη τὸ δένσανατανικώτερον ὅμως καὶ ἡμεῖς τὸ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ σήμερον πρὸς τιμὴν τῆς μοχθηρίας.

μου εἰδείξαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰ ἔγνη τῶν γυμνῶν ποδῶν, ὅτε πλέον ἐπέισθην, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐάν, ἀφοῦ τὸν ἐσύλλαβα, τὸν ἔστελνα εἰς τὸ Ἐπιναλ, ὅπως εἶχα σκοπὸν, ἢ ἀνεπανόρθωτος αὐτὴ συμφορὰ δὲν ἤθελε συμβῆ' πολὺ κακὰ σκεφθήκατε ὅταν τὸν ἀπελευθερώσατε, σὺ καὶ ἡ δυστυχῆς Αἰκατερίνη.

— Δίκαιον ἔχεις!

— Τί παράδοξος ἄνθρωπος! Κράμα τῶν εὐγενεστέρων ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων καὶ τῶν κτηνωδεστέρων ἐνστίκτων. Γλυτώνει ἓνα παιδί ἀπὸ τὸν ποταμὸν ποῦ κινδύνευε νὰ πνιγῆ, σώζει τὴν δεσποινίδα Δεσιμαίζ ἀπὸ τρομερὸν κίνδυνον, σώζει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λύκου ἓνα ἀρνί καὶ σκοτίνει τὸν λύκον· καὶ λίγο ὕστερὰ ἀπὸ τὸ ἐγκλημα ποῦ διέπραξε, βλέπων ὅτι ἓνας Πρώστος μ' ἐράπισε, ὀλίγο ἀκόμη τὸν ἄφρισε νεκρὸν.

— Ἐνθυμείσθε βεβαίως ὅτι μέσ' τὸ δρόμο, τὴν ἡμέραν ποῦ ἀνεχώρησα, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννης καὶ τὴν δική μου καὶ τὰς συνήλωσεν.

— Μάλιστα, καὶ τὸ πρᾶγμα μάλιστα μ' ἐξέπληξε πολὺ.

— Εἶχε μαντεύσει βέβαια ὅτι ἠγάπων τὴν Ἰωάνναν καὶ ὅτι ἦτο μνηστὴ μου. Αὐτὸ τὸ γνώριζε καὶ ὅμως διόλου δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ κάμῃ ὅτι ἔκαμε.

— Τὸ κτῆνος δὲν σκέπτεται, διευθύνεται ἀπὸ τὸ ἐνστικτὸν τοῦ.

Οὐδὲν κρούσμα εὐλογίας συνέβη χθὲς ἐνταῦθα, ἐν Πειραιεὶ δὲ ὁ Γ. Λονάρδος, ἐτῶν 30 ἐκ Κυθήρων καὶ μετηνέχθη εἰς Κάνθαρον.

Ο ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΕΝ ΠΥΡΓΩ
(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἐν Πύργῳ, 22 Ἀπριλίου.

Ἡ μερίς τοῦ κ. Κρεστενίτου εὐρίσκεται εἰς ἀδιάλειπτον κίνησιν, ἐνεκὰ τῆς σημερινῆς ἀφίξεως τοῦ κατὰ φαντασίαν ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἄνὰ πᾶν λεπτόν τῆς ὥρας ἐβλεπέ τις χωρικούς ἐφίππους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διευθυνομένους πρὸς τὴν ἐν Πάτραις ἄγουσαν, ἐξ ἧς ἀνεμένετο ὁ Δεληγιάννης, ἀφοῦ ἐπιδεικτικῶς παρήλαυον κατὰ μῆκος τῆς ἀγορᾶς. Περὶ τὴν πέμπτην Μ. Μ. ὁ ἐπίδοξος Κ. Βερνήτης μας μετὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ κκ. Κρεστενίτου, Ρώμα, Κοντογούρη, καὶ τινων ἄλλων, ἀπέιχεν ἑκατοντάδας τινὰς μέτρων ἀπὸ τῆς πόλεως. Πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἔσπευσαν πάντες οἱ περὶ τὸν κ. Κρεστενίτην καὶ τινες φίλοι τοῦ κ. Αὐγερινοῦ καὶ Στεφανοπούλου, ὑπὸ περιεργείας ὠθούμενοι. Μεταξὺ τῶν προὔπαντῶντων εὐρίσκοντο καὶ τινες τῶς φανατικαὶ φίλοι τοῦ κ. Αὐγερινοῦ, οἱ ὅποιοι, χάριν ἀτομικῶν συμφερόντων, τὸ ἐπέτρεψαν. Ἀπὸ τὸν πολὺν κωνιορτόν δὲν διεκρίνοντο οὔτε ἰππεῖς, οὔτε ἄμαξαι, ἐξ ὧν αἱ τρεῖς προπορευόμεναι ἦσαν αἱ φέρουσαι ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ κάμμα τοῦ Δεληγιάννη.

Μετὰ παρέλευσιν πάντε λεπτῶν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του ἡς ζιῶθη ἡ πόλις ἡμῶν—καὶ δὲν θὰ ἦτο πόλις, ἐὰν δημοτι-

κὸς ἀρχῶν δὲν ἦτο ὁ κ. Αὐγερινός—νῆκουσῃ τὴν ξηρὰν ὠβατράχου φωνὴν τοῦ Θεοδοῦ ἀκη. Ἐξελθὼν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας τῶν Κρεστενιτῶν, ἀφοῦ πρώτων νῆχαρίστησε τὸν κατὰ τὴν ἀφίξιν, του προσφωνήσαντα κ. Κόκκαλην, καὶ τοὺς συμπατριώτας του, αἰτίνες ἐπωφελοῦμενοι τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος, ὑπεδέχθησάν με εἰρη.ικῶς, εἶπεν ὅτι δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὴν πολιτικὴν ἐκείνων, οἷτινες εἰς ἀπλᾶς μόνον ὑποσχέσεις περιορίζοντο, ἀλλὰ θὰ περιμένη ν' ἀποφασίσῃ ὁ ἴδιος ὁ λαός!

Τὸν βραχὺν λόγον του, ὁ ὅποιος ἐνεκὰ τοῦ θαυροῦ δὲν ἤκουετο καλῶς, ἐπέρανε διὰ τοῦ Ζήτω ἡ πατρίς, πρὸς τὸ Ζήτω δὲ τοῦ Δεληγιάννη, ἀπῆντησεν ἕνας, κοντοῦκι ἀπὸ τὸ μεθῆσι: Ζήτω ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως!

Πέλοψ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΡΑΠΤΟΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Με μουσικὴν, ἐφ' ἄμαξῶν, με τὴν προῖνῃν δρόσον, με τὴν αὐγὴν εἰς τὴν καρδίαν, με αἶσθημα ἀδελφικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἐξῆλθαν γὰ λούσουν τοὺς ἀπὸ τῆς ψαλίδος καὶ τῆς βελόνης κοουρασμένους ὀφθαλμούς των τριακόσιοι ἀδελφοὶ τῆς Συντεχνίας τῶν Ἐμποροραπτῶν καὶ ραπτεργατῶν τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, ἐπέτειον τοῦ Σωματείου των, εἰς τὴν ρωμαντικὴν θέσιν Γαλάτσι, ὅπου καὶ ὁ κομψὸς ναὸς τῆς Ἁγίας Γλυκερίας.

* *

— Καὶ λέγετε ὅτι ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐπιζητοῦσι μάτην νὰ τὸν συλλάβουν;

— Κατέφυγεν ἴσως πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὄρους.

Ἐκεῖνοι ποῦ τὸν ζητοῦν εἶνε βέβαιοι, φαίνεται, ὅτι δὲν ἀφῆκε τὸ δάσος τοῦ Μκρεῖλ. Ἐπειδὴ δὲ τὴν πρώτην ἡμέραν τὸν παρετήρησαν ἐν τῷ μέτῳ τῶν βράχων, φρονοῦν ὅτι μένει κρυμμένος σὲ καμμιὰ τρύπα τοῦ φαιοῦ λόφου. Ἐπειδὴ δὲ θέλουν νὰ τὸν συλλάβουν ζωντανόν, ὑποπτεύουν μήπως φοβούμενος ὅτι θὰ συλληφθῇ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Ὅχι ὅτι θέλουν νὰ λάβουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν κρίνουν καὶ νὰ τὸν καταδικάσουν, γνωρίζω ὅτι ἡ ἀνάκρισις συνεπέρανεν ἤδη εἰς ἐνστάσιν ἀκαταλογίστου, ἀλλὰ διότι θέλουν νὰ τὸν φυλάξουν εἰς καμμιὰ φυλακὴν, νὰ ἀποπειραθοῦν νὰ διδάξωσι καὶ ν' ἀναπτύξωσι τὴν νοημοσύνην του. Θέλουν τέλος νὰ καταστήσωσι τὸν ἄγριον θαυμάσιον ἀντικείμενον σπουδῆς διὰ τοὺς σοφοὺς.

— Ὁ δυστυχὴς εἶναι ἱκανὸς τῶντι ν' ἀποκαρτερῆσῃ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἄ! τοῦτο ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει! ἀνέκραξεν ὁ γέρον.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, πρέπει νὰ ζήσῃ διὰ νὰ γνωρίσῃ τοῦλάχιστον τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως.

— Ἰάκωβε, ἄς παύσωμεν πλέον νὰ ἐμιλῶμεν περὶ αὐτοῦ ἄλλως, ἐξηκολούθησεν ἐγειρόμενος, μετ' ὀλίγον θὰ σημάνη μία ὥρα, πρέπει νὰ χωρισθῶμεν.

Ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, τὸν δ-

ποῖον ἡ Γερτροῦδη εἶχε προπαρασκευάσει ἐν τῷ ἰσογαίῳ, ὁ δὲ γηραιὸς λοχαγὸς ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἑαυτοῦ.

Τὴν πρωτὴν τῆς ἐπαύριον ἡ Γερτροῦδη εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ νεανίου φέρουσα αὐτῷ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια εἶχε ζητήσῃ τὴν προτεραίαν.

— Καλημέρα, Γερτροῦδη, εἶπε· σὲ περιμένα.

— Ὅ,τι φέρω εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν· ἔταμα ἐκλογὴν.

— Εὐχαριστῶ.

— Κοιμήθηκες λιγάκι, κύριε Ἰάκωβε;

Ὁ νεανίας ἐκίνησε θλιβῶς τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν θὰ κοιμηθῶ πολὺ, εἶπεν ὀδυνηρῶς.

Ἡ Γερτροῦδη ἀναστενάξασα ἐξῆλθεν.

Ὁ Ἰάκωβος κατελθὼν τῆς κλίνης καὶ ἐνδυθεὶς ταχέως, μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν, ὅστις περιεπάτει ἐν τῷ κήπῳ. Χαιρετισθέντες περιεπάτου ἀμφότεροι σιωπηλοὶ, σκεπτόμενοι βεβαίως καθ' ἑαυτοῦς.

Ἡ Γερτροῦδη προσεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ λάβωσι τὴν σικολάταν. Ὅτε ἐπρογευμάτισεν ὁ Ἰάκωβος ἐγερθεὶς εἶπε:

— Θὰ βγῶ ἐξῶ.

— Θὰ πᾶς νὰ δῆς τὸν ἰδιοκτῆτην τῆς ἐπαύλεως;

— Ὅχι.

— Τοὺς φίλους σου;

— Ὅχι.

— Ἄ!

— Μεταβαίνω εἰς τὸν φαῖν Λόφον.

Ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον ὁ Σύνδεσμος, προϊόν καὶ αὐτὸς τῆς ἐν τῷ παρελθόντι ἔτει ὡς ζωντανοῦ σημείου κοινωνικῆς ὑγείας ἀναφανείσης καὶ παρ' ἡμῖν ἐργατικῆς κινήσεως, ὅτι ἀντὶ συμβόλων πολέμου εἶναι στεφανωμένη με κλάδον ἐλαίας, διότι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἐργασίας ἐγεννήθησαν νὰ πολεμῶνται, ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον δὲν εὑρίσκεται λύσις τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος, οἱ δίδοντες δηλαδὴ τὴν ἐργασίαν καὶ οἱ λαμβάνοντες αὐτήν, οἱ κεφαλαιοῦχοι καὶ οἱ ἐργάται, τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἡ ψάλις, οἱ ραπτεργάται καὶ οἱ ραπτέμποροι, αὐτοὶ ἐδῶ εἶναι συνηνωμένοι, ἐδῶσαν ἀλλήλοις τὴν χεῖρα καὶ συμπορεύονται καὶ συναδελφούνται πρὸς ἓνα σκοπὸν : νὰ ἔρχονται ἐπίκουροι καὶ βοηθοὶ ἐλεήμονες τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας : νὰ ἔρχονται βακτηριαὶ εἰς τὸ γῆρας καὶ πρόνοιαι εἰς τὴν νόσον νὰ ἔρχονται παρήγοροι εἰς τὸν θνήσκοντα· παρήγοροι εἰς τὸν νοσοῦντα· παρήγοροι εἰς τὸν ἀποκαμῶντα· νὰ προλαμβάνωσι τὸν ἀπελπισμὸν· νὰ προλάβωσι τὴν αὐτοκτονίαν· νὰ προλάβωσι τὸ ἐγκλημα. Ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ νὰ εἶναι μετὰ τοῦ συνδέσμου αὐτῶν.

ὦ! σεῖς οἱ ἐκτεθηλυμένοι ἐγώισται, οἱ διεφθαρμένοι, οἱ ἐγκλειόντες πόρνας εἰς τὰς ψυχὰς σας, οἱ δῆθεν ἀποτελοῦντες τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν, οἱ προϊστάμενοι, οἱ ἱεραρχοῦντες, οἱ ἐκμεταλλεῦόμενοι, οἱ Ἐπίκουροι, οἱ σφετερισταί, οἱ ἀπατεῶνες, τρέμετε! Εἰς τὰ στρώματα ἐκεῖνα τῆς κοινωνίας τὰ ὁποῖα περιφρονεῖτε, πρὸ τῶν ὁποίων φράσσετε τὴν ρίνα, μήπως μολυνθῆτε ὑπὸ τῶν ἀμολύντων οἱ μεμολυσμένοι, τελεῖται ἐπαναστάσις μυστικὴ τῆς ὁποίας τοὺς καρπούς ἐντὸς ὀλίγου θὰ τοὺς ἴδῃτε. Θὰ πέσητε κατησχυμένοι ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν ἀμαρτιῶν σας!

* *

Ἡ πανήγυρις τῶν ραπτεμπόρων καὶ ραπτεργατῶν ἀπέτελεσε τὸ κατανυκτικώτερον κοινωνικὸν θέαμα. Κατὰ τὴν

φράσιν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, τοσαύτη ἀγάπη διετρανώθη μεταξὺ τῶν μελῶν, ὡς ν' ἀπετέλουν οἱ ἡμίσεις τὸ ἡμισυ μιᾶς οικογενείας καὶ οἱ ἄλλοι ἡμίσεις τὸ ἕτερον ἡμισυ, καὶ ἐπανεβλεπον μετὰ χωρισμὸν πολλῶν ἐτῶν οἱ μὲν τοὺς δέ. Καὶ διὰ τί ὄχι; Πρώτην φοράν, τὴν ἡμέραν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐβλεπον τριακῶσαι ψυχαὶ αἱ μὲν τὰς δὲ ὑπὸ ἄλλο φῶς, παρ' ἐκεῖνο ὑφ' ὃ ἀλληλοκυττάζοντο μέχρι τοῦδε. Δὲν ἦσαν πλέον συντεχνίται ἀντίθετα ἔχοντες συμφέροντα, ὄχι ἔχοντες, ἀλλὰ νομίζοντες ὅτι ἔχουν, καὶ στραβοβλεπόμενοι καὶ κρυφοφθονοῦμενοι καὶ ἀνταγωνιζόμενοι καὶ συγκρουόμενοι, ἀλλ' ἦσαν ἀδελφοὶ, συγκροτοῦντες μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συντεχνίαν, ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν Σύνδεσμον, σκιαζόμενοι ὑπὸ τὴν αὐτὴν γαλαζίαν σημαίαν, τὴν φέρουσαν τὰ σύμβολα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ζωῆς των, τὴν γωνίαν καὶ τὴν ψαλίδα, καὶ ἓνα διώκοντες σκοπὸν των : πῶς νὰ φανῶσι χρήσιμοι εἰς τοὺς δυστυχοῦντας μεταξὺ τῶν συναδελφῶν των.

Ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη! Αὕτη πρέπει νὰ ἦνε τὸ σύμβολον τοῦ μέλλοντος, ἡ μουσικὴ τοῦ ἑλληνικοῦ μέλλοντος. Νὰ ἀπαρτίσωμεν ομάδας ὁμονοῦσας καὶ συμπραττούσας, αἱ ομάδες νὰ ἀπασιτίσωσιν ἐν ὄλῳ καὶ τὸ ὄλον νὰ καταβάλλῃ τὰ θεμέλια νέας ἑλληνικῆς ζωῆς.

* *

Ὅταν μετὰ τὴν ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν κρατοῦντες οἱ τριακῶσαι ἀδελφοὶ ἀνημμένα κηρία ἠκολούθουν ἀσκεπεῖς τὴν λιτανεῖαν τῆς προστάτιδος τῆς συντεχνίας εἰκόνας, ἐδάκρυρρῶν ὄλοι καὶ ἐν τῇ πλατείᾳ συγκεντρωθέντες ἤκουσαν γενναίους λόγους τοῦ φρονηματίου ἀρχιερέως, τελέσαντος ἐκεῖ ἀοράτως τοὺς γάμους τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας.

Καὶ ἤρχισεν ἔπειτα τὸ γεῦμα, γεῦμα ἀρχαϊκόν, ἐπὶ τῶν

- Τί νὰ κάμῃς ἐκεῖ;
- Νὰ ἴδω.
- Ἰάκωβε, ἔχεις κἀνὲν σχέδιον;
- Δὲν ξεύρω ἀκόμη.

Ἄνεχώρησεν. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Φαιοῦ Λόφου, εἶδεν ὅτι ἐπολιορκεῖτο ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀναγκάσωσι διὰ τῆς πείνης τοὺς ὑπερασπιστάς φρουρίου τινος νὰ παραδοθῶν. Οἱ πολιορκηταὶ ἦσαν εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα χωροφύλακες, διοικούμενοι ὑπὸ τινος ὑπολοχαγοῦ τῆς χωροφυλακῆς.

Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν πλησιάζας τὸν ἀξιωματικόν :

— Λοιπὸν, κύριε, εἶπεν αὐτῷ, ἐλπίζετε σήμερον;

Ὁ χωροφύλαξ περισεκόπησε μετὰ τινος ἀποστροφῆς τὸν χωρικὸν τοῦτον, ὅστις ἐτόλμα νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Ποιὸς εἴσθε; ἤρώτησεν.

— Εἶμαι ἀπὸ τὸ Μαρσίλ, κύριε, καὶ ὀνομάζομαι Ἰάκωβος Γρανδὲν, ὅπως δὲ καὶ σεῖς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι στρατιώτης.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἐγίνε κωταπόρφυρος.

— Τί! εἶπεν, εἴσθε ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν, ὑπολοχαγὸς τῶν οὐσσάρων;

— Μάλιστα, κύριε.

— ὦ! ὑπολοχαγέ μου, συγχωρήσατέ με.

— Σᾶς συγχωρῶ. Καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ, δὲν ξεύρω ἀληθῶς τί νὰ πράξω. Πέντε τώρα μέρας εὐρισκόμεθα ἐδῶ, διὰ νὰ συλλάβωμεν τὸν τρομερὸν αὐτὸν Λυκογιάννην καὶ δὲν τὸ κατορθώσαμεν. Ὅχι, δὲν θὰ τὸν συλλάβωμεν.

— Ἴσως.

— Πρέπει διὰ τοῦτο ν' ἀνατινάξωμεν τὸν λόφον.

— Πολὺ δύσκολος ἐργασία, καὶ ὡς ἀποτέλεσμα δὲν θὰ ἔχῃ βεβαίως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σᾶς συνέστησαν, ὡς μοι εἶπον, τὸ νὰ φέρητε δηλαδὴ ζῶντα τὸν Λυκογιάννην εἰς Ἐπινάλ.

Ἐάν μοι ἐπιτρέπητε, θὰ ζητήσω νὰ σᾶς βοηθῶ.

— ὦ! προθύμως· ἀλλὰ πῶς;

— Ἐν πρώτοις πιστεύετε ὅτι εἶνε ἐκεῖ;

— Βεβαίως.

— Ποῦ βασιζέσθε;

— Τὴν αὐγὴν δύο χωροφύλακες τὸν εἶδαν.

— Εἰς ποῖον μέρος;

— Ἐκεῖ, ἀπάντησεν ὁ ἐνωμοτάρχης δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς μίαν ἐγκοπῶν τοῦ βράχου.

— Τότε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶνε ἐκεῖ. Ἴσως σᾶς εἶπον ὅτι ὁ Λυκογιάννης με θεωρεῖ πολὺ φίλον του.

— Μάλιστα, τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἐμπόδισε. . .

— ὦ! σᾶς παρακαλῶ! . . . διέκοψεν ὁ Ἰάκωβος σπογγίσας λαθραίως δύο δάκρυα.

χόρτων, με τους ροδίζοντας άμνους, σταυροποδητή ώς κλεφτών καθημένων τών τριακοσίων, οίονει χριστιανικός άγάπας τελούντων, τών μελών του Συμβουλίου άγωνιζόμενων να ευχαριστηθούν όλοι, του άγαθωτάτου προέδρου κ. Κοντονικολάου συγκεκινημένου μέχρι του να μη έχη όρεξιν' και έπειτα προπόσεις, χοροί, τραγούδια, ζητωκραυγαί ύπερ του συνδέσμου, ύπερ όλης της κοινωνίας; και του έθνους.

Θερμοτάτην ύποδοχήν έκαμαν του κ. Δημάρχου, χαιρετήσαντες έν τώ προσώπώ αυτού την πόλιν όλην τών 'Αθηνών, και όταν ανεχώρησε τον ήκολούθησαν επί ίκανόν με την σημαίαν της Συντεχνίας.

Και τó έσπέρας έν τάξει, έν ήσυχία, έν ένθουσιασμώ, έπανήλθον εις την πόλιν έφ' άμαξών, έγκλειόντες όλοι έν ταις καρδίαις των την ήμέραν εκείνην ώς άτομικήν έκαστος χαράν και άνάμνησιν και εύδαιμονίαν.

* * *

Ευχόμεθα κραταίωσιν και άνάπτυξιν του Συνδέσμου, όστις δέον να κατχίγη και εις πρακτικώτερα ζητήματα, οίον τó περί ύγιεινών κατοικιών, περί του όποιου ύως έπανάλλωμεν πλατύτερον.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

'Η έπιτροπεία της παραστάσεως «Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου» ύπό φοιτητών έκφράζει έξ όνόματος αυτών τας εύχαριστίας των προς τον άξιότιμον κ. 'Αντώνιον Βαρβέρην διά την προθυμίαν, μεθ' ής άπεδέξατο την παράκλη-

σιν αυτών, όπως έκγυμνάση αυτούς, και τον ζήλον, έν κατέβηλε, προς την έπιτυχίαν της παραστάσεως. 'Επί τή ευκαιρία δέ ταύτη έκφράζει την εύγνωμοσύνην της και προς τó έν γένει κοινόν διά την προθυμίαν, ήν έδειξατο συρρευσαν άθρόον εις τó θέατρον την έσπέραν εκείνην, και διά την μετά ραγδαίων χειροκροτημάτων ύποδοχήν τών πρώτων φοράν επί τής σκηνης; άνελθόντων νέων.

'Η 'Επιτροπεία.

ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΜΑΣ ΦΕΥΓΕΤΕ;

Και σεΐς λοιπόν μάς φεύγετε, Σμυρνής χαριτωμέναις, και πίσω, στή πατρίδα σας γυρνάτε με χαρά, όπου με μέλι, λές, γλυκό σάς έχει καμωμέναις ό Μέλης, που τά κρύά του κατακυλαΐ νερά, και έτζι, σαν Νεραΐδες από εκεί βγαλμέναις, πάλι για 'κει μάς φεύγετε, Σμυρνής χαριτωμέναις;

Με την **Λαμπρή** μάς ήλθετε και με τά χελιδόνια, λαμπραΐς καθώς εκείνηνε, φαιδραΐς καθώς αυτά, τραγούδια να σκορπίσετε σαν γλυκολάλ' άηδόνια, και να μάς δείξετε ώμορφαΐς και κάλλη ζηλευτά.

'Α, ! τί καλά που 'άναυτε, σπής άσχημιές τά χρόνια, με την Λαμπρή να έλθετε και με τά χελιδόνια.

— Θέλω να κάμω, έξηκολούθησεν, όπόπειραν, χωρίς να έλπίζω πολύ να έπιτύχω' αλλά τέλος πάντων... 'Εάν έπιθυμήτε, διατάξατε τους χωροφύλακας σας ν' άποσυρθούν και να μένουν κρυμμένοι εις τινά άπόστασιν από έδω.

Τής διαταγής άμέσως δοθείσης, διαβιθασθείσης και έκτελεσθείσης ταχέως, άνερρηχίθη διά τας φυσικής κλίμακας; ήν γνωρίζομεν, εις τον βράχον και δέν έβράδυνε να έμφανισθ ή όρθός εις την άκραν του όροπεδίου. Προσβλέψας κύκλω ήρχισε διά φωνής ήχηρας να κράζη.

— Λυκογιάνη! Λυκογιάννη! "Ε! Λυκογιάννη!

'Η ήγώ επανέλαβε τας λέξεις αυτού και τά πάντα κατέλαβεν αυθις σιγή.

Μετά δύο ή τρία λεπτά έκραξεν έκ νέου.

— Λυκογιάννη! Λυκογιάννη! έλα λοιπόν έλα!

Την φοράν ταύτην, μετά την τελευταίαν άντήχησιν, ισχυρά φωνή έξερχομένη έκ τών έντός του φαιού λόφου άπήντησεν:

— 'Ιάκωβε! 'Ιάκωβε!

— 'Ανεγνώρισε την φωνήν μου, έψιθύρισεν ό νεακας.

Και πάλιν άνέκραξε:

— Λυκογιάνη! Λυκογιάννη! έλα, έλα!

Μετά μίαν στιγμήν, ό Λυκογιάννης έφάνη έξερχομένος έκ τής σύραγγος; ήτις ήγεν εις τó τρομερόν ρήγμα. 'Ηδύνατό τις να ιδη αυτον έπιπηδώντα επί του βράχου και φθάνοντα επί του έπιπέδου, ίνα ριθθ ή και έναγκαλισθ ή

τον φίλον του. 'Αλλ' ό 'Ιάκωβος είχε ποιήσει κίνησιν τινά άποστροφής, ό δε Λυκογιάννης πρό του άσπτηρού βλέμματος του 'Ιακώβου, έστη έκπληκτος και όλωσ άμηχανών. 'Η λάμψις τής χαράς, ήτις έφώτιζε τó βλέμμα του, έσβέσθη, εις δέ τους όφθαλμούς του ένόμισεν ό 'Ιάκωβος ότι ειδε περυστρεφόμενα δύο δάκρυα.

— 'Ιάκωβε! απήγγειλε θλιβερώς ό Λυκογιάννης.

'Ο λοχαγός ειχεν αναλάβει άγώνα, του όποιου τó εύκολώτερον μέρος κατωρθώθη κατενόησεν ότι, εάν άφινε τον Λυκογιάννην ν' άπομακρυνθ ή, δέν θα κατώρθου να τον ανακαλέση. 'Αντι πάσης θυσίας έπρεπε να παραδώση τον δυστυχη εις τους χωροφύλακας.

Τότε καταστέλλων την αντιπάθειάν του, κατασιγάζων την άγανάκτησιν τής ψυχής του, έτεινε την χείρα εις τον Λυκογιάννην, όστις μη δυνηθείς να κρατήση την χαράν του ώρμησεν επί τής χειρός του φίλου του, του μόνου ανθρώπου, τον όποιον ήγάπα, και την προσεκόλλησεν εις τά χείλη του.

— 'Ελθέ, του ειπεν ό 'Ιάκωβος, πάμε.

'Ο Λυκογιάννης όρθωθείς έρριψε βλέμμα ταχύ προς όλας τας διευθύνσεις. Ουδέν δέ βλέπων δυνάμενον να άνησυχήση αυτον ήκολούθησε τον 'Ιάκωβον άνευ δυσπιστίας.

(Ακολουθεί)